

1r premi

Endins de mi
Elisa Riera Capdevila

Fidelment m'has guardat
paraules i colors
per dibuixar el poema.

Constant, has reconduït
gest i delit
per abocar-me la calma.

Arreu et duré
endins de mi.

Quan ell anava a ciutat
acostumava a asseure's al mateix cafè
i llegia el diari mentre
es feia netejar les sabates.

Quan jo anava a ciutat
sempre passava per davant del cafè
tan sols per veure si llegia el diari
i es feia netejar les sabates.

Avui he entrat al cafè;
el cambrer, amb el drap,
ha netejat la taula...
i he sabut que ara
ja només llegeix el diari
i s'enllustra les sabates
en el meu record.

El vent bressola les fulles
branques
seques
dels àlbers
i cauen
...com si ploressin
la teva llunyania.

Voldria emplenar-me els ulls de tu
per posar color al meu espai
però torno, amb la mirada buida,
dins el blanc i negre del meu àmbit.

Tu rai, ets forta,

te'n sortiràs.

El mal em trava

però diuen que

sóc forta.

Jo rai!

Mai no havia estat tan diàfana i freda
la claror de la lluna sobre el camí,
quan per primera vegada,
sola,
tornava cap a casa.

No sortir

no moure'm

tancar-me

endins

tancada

sense moure'm

ni sortir...

Escric, però!

Escriure només

per despullar l'ànima... per la resta,

n'hi ha prou amb gestos i mots

amb la cadència i el to

que em són propis.

L'ànima necessita

de l'íntim traç de llapis

sobre paper,

com si un mirall em parlés.

Més enllà d'aquest silenci,
hi ha la solitud,
farcida de tendresa,
altres presències que avui
em semblen lleus,
l'escalf del sol en la fredor de l'hivern,
engrunes de temps desades a l'armari
i sempre, sempre
els reptes de l'alba.

2n premi

Terra nutrícia
Isidre Julià i Avellaneda

Sonet del vi

Brindis. Copa. Vi... Ja Bacus suprem
es corona amb pàmpols. Insòlit miracle
de l'aigua, els sarments, la terra i el fem:
setembre culmina el faust espectacle!

Verema del fruit. Ceps gràvids de do.
Semals, carro, cup. Trepig: suc en dansa.
Most. Metamorfosi. Després, nèctar. Oh,
el calze pagà vessant delectança!

Exulta el celler. El cicle es clou, rude.
Les bótes regalen el raig saborós.
Enaltim la pluja quan en vi es trasmuda
i lloem el sol que el raïm fa ros...

Setembre n'és pompa, orgia i sagrari.
Brindis. Copa. Vi. Després... el desvari.

Sonet de l'oli

Cal estimar el terranc i l'olivera,
la pluja i l'horitzó. Cicle votiu
d'estiu, tardor, d'hivern i primavera.
No doldre's mai de sol ni fred aspriu.

Sentir-se escorça i rel i saba vera.
Art i part del pinyol, sempre captiu
de la nutrícia polpa amb la fal·lera
de Mestre senyorívol del cultiu.

I, així, cada any l'oliva arriba al trull,
i en surt en plenitud de tast i acull
i augura el vinent cicle de collita.

Ritu ancestral del camp, doll impol·lut
del fil daurat que raja la salut
per cadascun setrill cosmopolita.

Sonet del pa

Omnipotent blat. Cel blau i sol dur.
Segadors. Oneig de tiges daurades.
Reflex d'or, la garba d'espigues relluu.
Era. Rostres bruns. Gra i boll i ventades.

Cançó d'aigua clara: rec. Molí. Cançó
de vida, d'amor i de pa. Bullici
de mòlta. Segó. Farina. Cançó
de vell moliner. Treball. Sacrifici.

“El pa guanyarà amb la suor del front...”
Tragèdia de l'home. Ceres propicia
esplets. I la fam sadolla del món.

Hosanna pa... pa...! L'eco regracia
segles de rostolls reverdits. Sagrat
mes de juny nutrici: apogeu del blat!

3r premi

Abrir los ojos
Josep Pejó i Vernis

Se fuga una paloma con alas de cristal
y se lleva consigo su carisma,
su existencia esperpéntica y su gorjeo,
ya no tan trepidante con su pico hecho astillas...

I

El silencio me abraza en su liviana
atmósfera de voz en despedida,
me deja el alarido de una herida
y la ausencia instalada en mi ventana.

Un insultante tiempo sin mañana,
descolgando la nada, entra en mi vida,
se traga los sonidos, sin medida,
y se ampara en lamentos mi desgana.

Ni siquiera se mueve el movimiento,
el universo gira en otra parte
de mi mente y en otro pensamiento.

Abraza el aire y todo flota aparte,
no me caben las piezas ni el intento
de creer que el silencio se reparte.

II

El día que me marche sin más nada,
como la última ida y despedida,
para irme al otro lado de la vida
sin mañanas de luz en la mirada.

Cuando toda respuesta esté ya dada,
la andadura será hallar la salida
pues ya estará pagada y repartida
la experiencia que fuera acumulada.

Se guardará, el futuro, mi recuerdo
acoplado a ese tiempo que he gastado,
el que ahora, de vez en cuando, pierdo.

Es claro el devenir. Por otro lado,
renovarse es lo justo, y lo más cuerdo
es dejar este huerto bien sembrado.

III

Un crédito de luz cuando añejeces
llega al abrir los ojos como un grito
que al cerrarlos se vuelve al infinito,
en un trueque de paz por escaseces.

Es algo en donde no hacen falta jueces,
la noria gira sola y aun escrito
es imprevisto, pero... ¡qué bonito:
abrirlos y encontrarte, tantas veces!

Lleva razón la tierra: es ley de vida.
Si por más que no quiera me destierra,
no voy a discutir yo con la nada,

pero, sin pretenderlo, esta medida
es más que una partida lo que encierra:
se lleva, con la mía, tu mirada.

El paraíso
es el lugar que habitas,
y a pesar de eso –grande es el penar
y muchas son sus citas–,
no lo quisieras nunca abandonar.

Accèssit

Les quatre estacions Francesc Verdura Campeny

Matinada de primavera

La tènue llum difusa es va aclarint
precedint del sol l'eterna aparició,
talment un focus gegantí que va sorgint
majestuós, lentament, per l'horitzó.

Sobre la terra s'ha desvetllat l'instint
d'un estol d'animals de tota condició,
cantant, volant alegres, coincidint
a agrair el més gran portent: la creació!

Aquest renaixement de la naturalesa,
llençant dels nostres cors tota fotesa,
també l'hauríem de fer tots els humans.

I agrupant d'il·lusions bona tramesa,
anar agrupats pel món com flama encesa,
seguint junts el camí dant-nos les mans.

Migdia d'estiu

La llum del cel esdevé tan violenta
que destenyeix el blau del firmament
i va furgant dins la testa calenta
deixant en desgavell el pensament.

Sols lassitud, la força esdevé lenta,
el pas es va escurçant fent-se indolent,
petjant una marcida herba morenta,
sota el martiri del sol omnipotent.

L'únic desig és de lliurar-se i caure,
–fugint d'aquell flagell inexorable–
al soplug d'una ombra de verdor

i a son empara anar esgotant la tarda,
ben protegit d'aquella immensa calda
fins que l'astre, ja exclòs, el dia mor.

Capvespre de tardor

La serra es mostra davant d'un cel rogent,
el sol ja s'ha amagat darrera del Montalt
i va sorgint penjada al cim del firmament
la lluna plena que sembla un gros fanal.

La bufada del garbí entra empenyent
estols de fosca, que prenen per assalt
la llum incerta, la qual deixen jaient,
per l'escomesa d'aquest atac frontal.

Al cel van encenent la llum a cada estel
i es va dipositant un gros i negre vel
a sobre de la terra buidada de color.

Els ulls humans clamen amb esperit rebel.
Mes és en va. Desatenent el just anhel
la nit regna tenaç. Tot és fosc!

Nit d'hivern

La nit és crua i el vent huracanat
va resseguint furiós el buit carrer,
afanyós de colpir amb son alè glaçat
el vianant que es trobi sens recer.

El pobre transeünt s'esmuny, forassenyat,
cercant soplug a qualsevol indret,
mentre el mossec del torb va deixant-lo nafrat
i amb les mans ertes entumides pel fred.

Emparat per l'escalf d'un foc ben generós,
contemplant àvid les flames de colors,
el ser que vora d'elles es conforta

sent un calfred recórrer pel seu cos
i poruc resta immòbil, tremolós
sentint el vent irat urpant la porta.